

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. T. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, t. č. bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem AK Čechovský & Václavek, s. r. o., se sídlem v Praze 1, ul. Opletalova č. p. 25, PSČ 110 00, proti **žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2. 5. 2016, č. j. CPR-8882-2/ČJ-2016-930310-V243, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 2. 2016, č. j. KRPU-7919-20/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3

zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce požadoval, aby soud žalované uložil povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě namítl, že žalovaná strana pochybila, když žalobce neposuzovala jakožto rodinného příslušníka občana EU, třebaže žalovaná výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí připouští, že žalobce sdílí dlouhodobě společnou domácnost mj. se svými třemi vnoučaty, z nichž dvě jsou občany ČR, o které pomáhá své jediné dceři pečovat, a že je žalobce dcerou vyživován. Žalované straně přitom bylo i známo, že žalobce opakovaně žádal o přiznání povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení s občanem EU, kdy prvotní žádost sice byla pravomocně zamítnuta, ovšem dané rozhodnutí žalobce napadl správní žalobou, o které nebylo dosud rozhodnuto. V současné době navíc probíhá další řízení o žádosti o přiznání povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení s občanem EU, věc není totožná, a proto žalobce měl a má nárok na vydání tzv. překlenovacího štítku. Dle žalobce lze uložit správní vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, ohrožení veřejného zdraví či z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, takže u žalobce v úvahu hypoteticky přicházelo v úvahu jen aplikace neurčitěho právního pojmu závažného narušení veřejného pořádku. Ve smyslu závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. As 4/2010 – 151, přitom v daném případě bylo nutné při aplikaci tzv. výhrady veřejného pořádku velmi pečlivě zvažovat výsledky provedení dokazování a tyto pak kontextualizovat na situaci žalobce, resp. dalších účastníků řízení. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že jeho protiprávní jednání spočívalo pouze a výhradně v několika dnech bez víza, navíc žalobce se sám dobrovolně dostavil na místně příslušné oddělení cizinecké policie.

Dále žalobce uvedl, že i kdyby nebyl považován za rodinného příslušníka občana EU, tak žalovaná strana měla náležitě zjistit skutečný stav věci, což neučinila, třebaže to vyžaduje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaná strana zjevně ignorovala veškeré rozsáhlé okolnosti, důkazy a skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, vedle toho jako účastníky řízení nepřizval dceru žalobce, s níž sdílí společnou domácnost, a také ani jedno z jeho vnoučat, nepokusil se jeho dceru svědecky vyslechnout, takže nemohla být náležitě zkoumána přiměřenost rozhodnutí do soukromého života žalobce. Navíc výsledek žalobce dne 12. 1. 2016 byl pouze formalistický, velmi stručný, neobsahoval dostatek otázek k objasnění přiměřenosti rozhodnutí do života žalobce. Postup žalovaného neodpovídal ani dikci ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, když nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu.

V návaznosti na to žalobce namítl, že žalovaná strana nedostatečně posoudila přiměřenost rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života a také do života dalších účastníků řízení, tj. jeho dcery a vnoučat, jak předvídá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nemá v zemi původu již žádné rodinné, materiální, ani sociální zázemí, finanční náklady v případě jeho návratu do země původu by jistě přesáhly částku 100.000,-Kč. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tomto směru je tak v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Za daných skutkových okolností nemohlo být rozhodnuto o vyhoštění žalobce, neboť odloučením od jeho rodiny dojde k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž na podporu tohoto názoru žalobce odkázal na

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80, a ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 – 72. Posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života není otázkou správního uvážení, nýbrž aplikací neurčitého právního pojmu, jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích sp. zn. 5 As 102/2013 či sp. zn. 3 Azs 240/2014.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ve stručném písemném vyjádření k žalobě k věci žalovaná uvedla, že trvá na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že v řízení nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, které by způsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce ohledně jeho vztahu s občanem ČR pak žalovaná uvedla, že vztah a soužití žalobce s jeho vnoučaty (občany ČR) nenaplní žádné z podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Žalovaná trvá na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce setrval na žalobních tvrzeních a zdůraznil, že žalobce je rodinným příslušníkem hned několika občanů EU, žalobce má totiž dceru, s níž žije ve společné domácnosti, přičemž tato dcera žalobce vyživuje a má děti, tedy vnoučata žalobce, které jsou občany ČR. Žalobce se snažil opakovaně zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR, a to opakovaným žádáním o přechodný pobyt, ovšem jeho žádostem nebylo vyhověno. Žalobce má za to, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s rodinnými poměry žalobce, dále nedostatečně zjistila skutkový stav věci, když měla vyslechnout dceru žalobce a když měli být účastníky řízení vnuci i dcera. Také žalobce namítá nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho osobě, přičemž nepřiměřenost dopadů správní orgán dostatečně neposoudil, přičemž zároveň není pravdou, že by nepřiměřenost nebyla dána jak tvrdí žalovaná. Žalobce neoprávněně pobýval na území ČR jen po dobu pěti dnů. Závěrem právní zástupce žalobce uvedl, že prvostupňový správní orgán v minulosti již opakovaně rozhodl o tom, že vztah cizinců k vnukům, kteří jsou občany ČR, spadá pod dikci ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tentýž závěr pak nedávno dovodil i Krajský soud v Plzni.

Téhož ústního jednání před soudem se žalovaná nezúčastnila, když ta se z tohoto jednání omluvila a výslovně souhlasila s tím, aby jednání bylo uskutečněno v její nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí

správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, a uskutečněné ústní jednání před soudem, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a to i přes žalobcovu argumentaci jeho právem na soukromý a rodinný život.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území ČR v období od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, jelikož oprávněnost jeho pobytu na území ČR byla dána pouze z výjezdního příkazu s platností do 7. 1. 2016, kdy daný výjezdní příkaz k opuštění území ČR mu byl udělen na zjištěný jednodenní nelegální pobyt žalobce na území ČR bez víza, za který byl postižen pokutou, neboť se dopustil přestupku dle ust. § 156 zákona o pobytu cizinců.

Za výše nastíněného skutkového stavu žalovaná strana legitimně dovodila, že nelegálním pobytem na území ČR v období od 8. 1. 2016 do 12. 1. 2016 se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v dané období žalobce pobýval na území ČR bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn.

Soud má za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, zcela namístě a představuje přiměřené opatření státu vůči opakovanému porušování právních předpisů České republiky ze strany žalobce, když nelze přehlédnout, že žalobce byl pro svůj nelegální pobyt na území ČR v minulosti již pravomocně přestupkově potrestán, byl mu udělen výjezdní příkaz, který nerespektoval.

Taktéž délku žalobcova vyhoštění v délce 6 měsíců, v rámci níž mu není umožněn vstup na území členských států Evropské unie, soud vyhodnotil jako přiměřenou, s ohledem na fakt, že byla stanovena v mezích zákonného rozpětí, když maximální rozpětí činí 3 roky.

Žalobce neopodstatněně namítal, že v jeho případě nebylo možné vydat rozhodnutí o jeho správním vyhoštění s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života. Při učinění tohoto závěru soud primárně vycházel ze skutečnosti, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o správním vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí.

V daném případě je třeba navíc zdůraznit, že vztah a soužití žalobce s jeho dcerou a vnoučaty (občany ČR) nenaplnuje žádnou z podmínek ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, kterého v daném

případě představuje M. K., jeho vnučka. Žalobce není a ani ze zákona nemůže být manželem své vnučky, dále žalobce není rodičem své vnučky, když je „toliko“ jejím dědečkem, a žalobce vzhledem ke svému věku není ani osobou mladší 21 let, aby na něj dopadalo ust. § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce rovněž nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU dle ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť je sice přímým příbuzným své nezl. vnučky M. K. (12 let), ovšem zároveň není tzv. nezaopatřeným žadatelem, jelikož z logiky věci není materiálně závislý na své nezl. vnučce, o kterou své dceři pomáhá s péčí. Taktéž žalobce nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU dle ust. § 15a odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců, neboť je již v neaktivním důchodovém věku, pobírá starobní důchod, a proto případnému občanu EU (v daném případě navíc jeho nezl. vnučce) nevzniká potřeba žalobce vyživovat pro jeho výpadek příjmu z výdělečné činnosti či jeho studium. Žalobce nemůže být považován ani za rodinného příslušníka občana EU dle ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jelikož nežil se svojí nezl. vnučkou M. K. ve společné domácnosti v zemi původu či v zemi, kde by měl žalobce povolen pobyt – touto zemí není ČR, dále když žalobcův zdravotní stav není dlouhodobě nepříznivý v takové míře, že by se neobešel bez osobní péče občana EU, v daném případě navíc své nezl. vnučky, o níž žalobce sám pomáhá své dceři pečovat.

Za právě nastíněného jednoznačně daného skutkového a právního stavu žalovaná strana nijak nepochybila, pokud ve správním řízení nevyslechla dceru žalobce a zároveň tato dcera a její děti, tj. vnoučata žalobce, nebyli účastníky daného správního řízení. V daném případě bylo dostatečně prokázáno, jaké jsou vazby mezi žalobcem jeho dcerou a vnoučaty. Sám žalobce přitom ve správním řízení výslovně potvrdil, že do ČR z Vietnamu přicestoval za svojí dcerou, navíc zletilou dcerou, která nespadá pod čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, aby u ní bydlel v Lounech, což se skutečně potvrdilo v rámci opakovaného pobytového šetření. Z tohoto důvodu žalobce rovněž neopodstatněně namítal, že v jeho případě žalovaná strana nedostatečně zjistila skutkový stav věci, že jeho zjišťování bylo nedostatečné, povšechné a formalisticky.

Jako zcela nedůvodné pak soud vyhodnotil i námitky žalobce v tom směru, že žalovaná strana nedostatečně a chybně posoudila přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě se soud po zevrubném prostudování obsahu správního spisu ztotožnil se žalovanou, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce není tak vysokého věku, aby byl díky tomu omezen ve vycestování, dále na území ČR nemá žádný movitý či nemovitý majetek, není zde pracovně vázán, když sám žalobce ve správním řízení uvedl, že je vyživován dcerou, že nepracuje a pobírá starobní důchod. Dále bylo ve správním řízení zjištěno, že žalobce nemá žádné společenské či kulturní vazby k ČR, navíc sám žalobce to ani netvrdil, naproti tomu žalobce vypověděl, že ve Vietnamu žije jeho bratr a v zemi původu mu nic nehrozí.

Žalobce by měl vzít vzhledem ke své žalobní argumentaci na vědomí fakt, že samotná existence příbuzenského vztahu vyhošťované osoby k příbuzným žijícím na území ČR, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či tvrzený silný citový vztah mezi posuzovanými osobami neznámá ještě automatickou překážku zakládající nemožnost vycestování vyhošťovaného cizince.

Za tohoto skutkového a právního stavu soud považuje žalobcovu argumentaci nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života za účelovou činěnou ve snaze vyhnout správnímu vyhoštění a tedy nepředstavující důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o jeho vyhoštění. Navíc nelze nezmínit, že žalobcovo vyhoštění je jen dočasné, a to na dobu jen 6 měsíců, takže mu nic nebrání v tom, aby se následně pokusil legalizovat svůj pobyt v České republice a podnikl návrat se svojí dcerou a vnoučaty zpět do České republiky. Vedle toho nelze ani vyloučit to, že jej ve Vietnamu bude navštěvovat jeho dcera s vnoučaty, dále že nic nebrání tomu, aby si žalobce s ní a vnoučaty udržoval i telefonický či písemný kontakt tak, aby plnil sociologickou funkci otce v důchodovém věku vůči své zletilé, ekonomicky nezávislé dceři, a dědečka vůči svým nezletilým vnoučatům.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte, ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na níž odkazoval žalobce. Skutkový stav ohledně žalobcova rodinného a soukromého života byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž jeho hodnocení prvostupňovým správním orgánem i žalovanou včetně jejich úvah vedoucích k vydání rozhodnutí byl v dostatečném rozsahu a správně předestřen v odůvodnění jejich rozhodnutí. Soud proto neshledal, že by ze strany prvostupňového správního orgánu i žalované došlo k porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, jak namítal žalobce.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. srpna 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová